

plastic people

ladislav klíma

JAK BUDE PO SMRTI

Poslední zkušenost velkokramářské města

22:30

SLAVNÁ NEMESIS

16:40
instrumentální

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

9:50

JAK BUDE PO SMRTI

Poslední zkušenost velkokramáře a města E.

(Podle stejnojmenné povídky Ladislava Klímy a let 1906-1909)

*Ah, popíjel jsem u Slunců, popíjel,
dvacet pět plátní a osm slivovic.
Tu zaryla se mně ostré ve sluch slova:
"Oběšel já polí pět."*

*A zavržil ve mně okamžik pradiový,
nade vše pomyslení strašlivý děs;
že směřnost a hrůznost jsou sestry,
svět je jen bezedně kluboká groteska.*

*Ušel jsem na dvorek, dívám se na hvězdy...
O tom zasyčelo mně do uší:
"Oběšel já polí pět."
-podtálo nohy a vřalo vědomí.*

Uratím se do města,
stanu, popatřím. Hotel - pryč!...
A můj kufr pryč, - bože, já vůl...
Me línce, ponožky - má vata pro vika,
ta bělouška - všechno v pekle!

Domů, domů, tam čeká mně nádherná večerě!
Můj dům a kram a žena!...
A náhle xaduněly xas klády,
ty xatloukat budou mne do xemě!

Já ubohý kramář Matyáš Lebermayer...
Nikdy jsem nespatriil hrůšnější mrtvolu -
sebe - jsem umrlec, xarvalo ve mně...
Není už sen? Není už posmrtnosti?

Kot sebe les do nebe sahající,
strašlivý krom - druhý -
sotřím se do atomů a cítím,
že hluboko už n jsem do hnusné xemě...

A xaxnělo: Oh, šel já polí pět...

Sluneční záře & kameněta,
& kameněto i mé vědomí;
& konecku prstů roztou mi šňůpky,
na nich se houpačí dětské hlavíčky.

Snad poschudu i & raku,
už se chvil a kolísá.
Krev vyteče & útroby slunce...
Někdy je to všechno...

Dunivě údery slyším dosud,
je to snad sen?
A kde snil jsem celá ta léta, minutu;
ve které posteli, na dvorku, na hvězdě?

Bože, smiluj se nad mou duší ubohou
pláťenou!

Nebo jsi jen fantazii snu...
K čemu ta strašlivá komedie?
Nejsem, jsi Bohem, schopen se poznat?

1. Kam se vracíš, kramářské kluku, chlastat dál?
2. Eh, ještě tak půlhodinku bych poseděl.
1. Co dál? Domů se nevrátíš?
2. Táák. Vráťím. Ženu políbím a schováám se do perin.
1. (Smích)
2. Proč žlutá hrůza vede mě krajinou a trávy
zpívají: ubohý, ubohý!
1. Smrt sedí u tohě a nic ji neodpudí!
2. Už marně! Neuteču! Co chceš?
1. ... obešel já polí pět...
2. Já ubohý kramář Matyáš Lebermayer!
Co to má všechno znamenat? Kde to jsem?
1. Jste u hotelu, vašnosto!
2. ... obešel já polí pět...
1. Každých pět polí vašnosti neobešel.
2. Aby se mně všechno bylo jen zdálo?
1. Mám přinést černou kávu? Ta spraví žaludek
a ten spraví mozek...
2. Přines - a nech mne samotna!
1. A teď rychle pryč z města a z domu tohoto!

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

(Podle dopisu Ladislava Klímy
Františku Dmítkovi ze dne 4. XI. 1917)

Řbavil jste se pout, tíživých sice,
ale ne nejnaléhavějších ?
Roztránil jste okovy svého života vůbec ?
Stal jste se volným, Bohem : osvobodil se ode všeho ?
Dávám vám jen tři slova :

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

Ona jediná jest už vražednicí utrpení,
vše je lhostejné, bezvýznamné, pro mne nicotné
vše je mně prospěšné, dobré, svaté (drahé, slastné)
vše je pro mne bezvýznamné, nicotné
vše je podle mne
vše mně prospívá, je mně dobré
všechno jest mými spanilými slastnými duchy
jen všechnou vůlí vykonávajícími

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

a být blaženým tancem a jediným kotrmelcem
nejstrášejnějším blaženem a blhostí a sterilitou
a smradem a ničím - a následkem toho
nutně hned čas věčnou vášností
a nejtrvalejším rozumem
a sluneční myšlenkou a tvůrkyní nových vesmírů
a acaanových, a přivazících květů knih
a a knoje květy tvorit
jako její malá dceryčka přírody činí
a Nicého Vše, a Věcho Nic

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

a Nicého Vše a a Věcho Nic
budující a a přivazící smrad a sluneční knih
a knojny, věčné vášny kotrmelec
a věčnou rybi pravdu, a gepard namaloval
Monteakumovu Aeneidu

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE